

Tornay András

ANGYALOK SÚROLJÁK VÁLLAINK

Összegejtött, válogatott és átdolgozott versek

© Tornay András, 2015

© Szerzői kiadás, 2015

Szerkesztő: Kerekes Monika

Borítófotók: Nehézy László

NEM TUDOM, HOGY HOL IS KEZDJEM

Meghívtak
A nagy találkozásra
A legnagyobbra
Már hallom a harangjáték diadalmas köszöntését
Harsonák dicsekvését, de
nem tudom, hogy hol is kezdjem.

Mindent hátrahagynék
Mennék, sőt szaladnék
Sikolyt, törvényt elfelednék
Villámokba kapaszkodnék, de
nem tudom, hogy hol is kezdjem.

Szennyeim kupacát benzinnel locsolnám
S ünnepelném a lecsupasztított emlékpernyéket
Minden álarcom odaveszne
Szégyenem eltemetve, elfelejtve
Feszülnek az igazságra
Felém kúszó szívárványra, de
nem tudom, hogy hol is kezdjem.

Bocsáss meg, ha bántottalak
Hidd el, újra megszületnék
Csengő hangon énekelnék
Titkaidban játék lennék, de
nem tudom, hogy hol is kezdjem.

Most csak remegek és kérlek
Könyörgök, hogy érts meg
Emelj fel, vezess a tóhoz
Nincs emberem
Köpj a földre
Ha kell, most törj össze, mert
nem tudom, hogy hol is kezdjem.

ISMERKEDÉS

Legelőször megfigyelem körmeid.
Másodjára fellapozom könyveid.
Harmadszor a szívverésed hallgatom.
Negyedszer a sírhelyedet hantolom.
Ötödször az emlékeim tépem fel.
Hatodszor a hiányodban égek el.
Hetedszer egy könnycsepp gördül arcomon.
Nyolcadszor majd elalszom egy hajnalon.

BÁRMIKOR BEJÖHETSZ

Ha darabjaira esik szét a világ
Ha csended álnok zajok járnak át
Ha minden megkopott, üres és hideg
Ha éppen csak pislákol elhagyatott tüzed
Akkor is tudd: bármikor hazajöhetsz

Ha jól ismert ösvényen zsákutcát találsz
Ha ismerős tereken is idegenként jársz
Ha sokáig nem hallod senkitől nevedet
Ha senki sem szorítja gyöngéden kezedet
Akkor is tudd: bármikor hazajöhetsz

Bármilyen koszos vagy, nyitva áll a házam
Bármilyen fáradt vagy, megpihenhetsz nálam

Lehetsz gyenge, lehetsz árva
Jöhetsz nyitva, jöhetsz zárva
Jöhetsz némán, jöhetsz sírva

Bármerről is érkeznél, az ajtóm ott lesz nyitva
Bármerről
Bárkivel
Bárhogyan
Bármikor

Bárhogyan hazajöhetsz, bármikor hazajöhetsz

JÓ ÉS POKOL

jó betegnek lenni, ha tudod , hogy meglátogatnak
jó távol lenni, ha gondolnak rád
jó éhezni, ha szerető kezek táplálnak
jó megtöretni, ha van, aki bekötöz

de látogatás nélkül
megosztott gondolkodás nélkül
szerető kezek táplálása nélkül
gyógyító ápolás nélkül

egymást juttatjuk pokolra

FORGÓSZÉLDARABOK

Egyszer megérted majd szenvedésed okát
S mosolyra fakaszt mindaz az égben
Ami a földön csak bánt és gyaláz

Nyugodj meg, testvér
Van bűn, melyben minden élő vétkes
Az első szívveréstől cipeljük átkát a lehetőségnek
Hogy romboljuk, mi ékes.

Az ember, ha a halhatatlanba hatol
Csak pusztít, s házat hiába épít, vakol
Minden megszűnik, mert nem lehet
Rácsba zárni felhőket és harmatot

S a gyásszal, a veszteséggel
Nem tudtunk még bánni

Nem értettük, hogyan is kell
Az életnek szolgálni.

Nem ment meg, aki már nincs itt
Nem véd meg, aki még nem jött el
A jelenben van a titokzatos válasz
S hogy még élsz, tudd, ez a jel!

MINDEN MEGY TOVÁBB

út menti fák sorfalai
és elhaladó reflektorok hamis ritmikájában
meglepő, de békesség pendül a pirkadatban

kilenc percem volt, hogy elbúcsúzzak
s azonnal este lett

most minden megy tovább
zsoltárt csikorog a villamos
szép lassan eltűnnek ajkaid nyomai
arcomról, poharakról, képekről

te már biztosan tudod
én még csak sejtem:
semmi nem volt véletlen

A tengernyi kincset, mit hintettél
nem tudom, hogy képesek leszünk-e mind megtalálni.

HERNYÓSORS

hernyósorsom én elfogadom
araszolok a világ szálkáin
küzdmem az iszony
mely mások szívében születik
szenvedéseim szemlélésekor

hernyónak valóság, pillangónak még csak terv vagyok
tudsz-e így is szeretni?

LENNÉL-E MENEDÉKEM?

Lennél-e menedékem,
Ha teljesen eláztat az eső?

Lennél-e menedékem,
Ha nem is próbálnék erősnek látszani?
Megsimogatnál akkor is,
Ha mocsárba merültem előtted?

Lennél-e menedékem,
Ha siralmas kiszolgáltatottságom
Egyetlen érintésért könnyörögne?
Megvigasztalsz akkor is,
Ha majd könnyeim ömlenek aszfaltközöny tócsáiba?

Lennél-e a menedékem,
Akkor, mikor magam elől menekülök...
talán pont hozzád...

NEM SZABAD SIETNI

nem szabad sietni
addig, amíg nem ébred fel a világ
még rá tudunk csodálkozni a titkokra
még meg tudjuk számolni a csillagokat

forrást rejt a pusztaság
gyűrött lepedők redőiben
hófehér tisztaság nemesít meg minket
mozdulatlan magasságokba merülünk

nem szabad sietni

ÓVATOSAN

Bánj óvatosan a szavakkal!
Vannak szavak, amelyeket nagyon
meg kell gondolni.
S csak akkor mondd ki őket,
ha meg tudsz halni azért, hogy igazak maradjanak.

Bánj óvatosan a szemekkel!
Vannak szemek, amelyekbe hosszan és
mélyen kell nézni.
S csak akkor nézz oda,
ha angyalt látsz a pupillákban rejtőzködni.

Bánj óvatosan az ösvényekkel!
Vannak utak, amelyekre vigyázva kell rálépni.
S csak akkor lépj rá, ha biztos vagy benne,
hogy nem sérülnek az őszi napra kipihenő
apró gyíkocskák.

SZERELMES VERS

meg tudnálak szeretni
hátról is
elég lenne meglesni
egyetlen oldalpillantásod
s végre szabad lehetnék én is
ígéretetek nélkül
áldozatok nélkül
szégyen nélkül
mindketten meghalnánk
s egymásban harmadnapra feltámadnánk
árulások
ezüstpénzek
tagadások
Júdások
és keresztek nélkül

fényt táncolnánk saját sírboltunkba
és e fénynél
ha először megpillantanálak
azt sem bánám ...
ha nem lennél szép

MINDKETTŐ EGYSZERRE

feléd futok
hozzád bújok
elrejtőzöm szirmaid között
beléd jutok

hal vagyok és medve
mindkettő egyszerre
égbolt és jégcsap nyári forróságban

próbákat kiállt mesehős
eltévesztetten tökéletes szobor
mesterművet rejtegető márvány

hitbe harapó harmónia simogat érdeklődés nélkül
csak azért, mert valóban szerethetővé szakadtam

szalmaszínek szigetén szorong szívem
szavaim szelíden szárnyalnak szurokban

feléd futok
hozzád bújok
beléd jutok

XXI. SZÁZADI BÁRKA MONDA

Nekünk megmarad a jövő emléke
A kincs, mely az ajtónkon nem fér be
A kulcs, mely semmilyen zárat nem old meg
Titkaink csak sivár, suhanó lehetőségek

Leülünk a padra és várunk
Vagy ábrándozva szökőkútba állunk
Napfényben is havas esőt látunk
Szárzság van, de mi mégis ázunk

Tárva-nyitva áll a bárka hívó szája
De én ma már nem tudok belépni
Elhagyta a tömegben, te drága
És ide csak hű társsal szabad betérni

A SZÉL MÖGÉ SZEGEZEM SZÁRNYAIM

A szél mögé szegezem szárnyaim
Nem talál rám senki és semmi
Mint szennyes ruhákból, úgy bújok ki
Minden fájdalomból és elutasítottságból
Egyetlen feladatomban van a Földön:
Életet kell menteni!
Kuplerájtól Mennyszigetig koptatták e titkot
Mégis ez az egyetlen út:
Engedem, hogy megszeress
S te engedd meg, hogy szeresselek

FOLYÓPARTON

gyere ülj mellém
hajtsd fejed mellemre
nézzünk a mélybe
ahol tévedéseink, mulasztásaink, hibáink,
rossz emlékeink úsznak a végtelen tenger irányába
nézzük a sodrást
s a habokkal s eltévedt farönkökkel engedjük el
gyolcsainkat, láncainkat

örökre lecsendesít, megnyugtat
elringat és elaltat a víz

percek vagy évek múlnak el... nem tudom

de tisztán ébredünk

mérhetetlen egy-kétsorosok

Egyre közelebb kúsznak a házak a kivilágítatlan éjszakában.

ELTÉRŐ VILÁGOK... CSENDET SZÜLNEK.

Nincs módszer, csak bánásmód.

NÉGYSZÖGLETES VILÁGBAN GÖMB LELKEM SZENVED.

Bocsáss meg. Szeretni a legnehezebb.

A SZERETET A JELENLÉT AJÁNDÉKA. KÉRLEK, NE MENJ EL!

Angyalok súrolják vállaid... sosem vagyunk egyedül.

A KOLDUS VÁLOGAT

A koldus válogat
mocskos táblájára remegő kézzel írja:
elfogadok ételt is vagy betegséget
alamizsnát és melegséget
könnyet vagy őszinte ellenséget
vad ölelést, érintést és kedvességet
hallgatást vagy falakat
részvétmentes hatalmat
bármit, ami nem emlékeztet lelkem nyomorára

NEM E VILÁGBÓL VALÓ

A függöny, mely az ablakomon kívül sem takar
Az eső, mely a nappalimban szakadatlanul zuhog
A béke, melynek vágya mázsás harangokat kongat
A muzsika, mely hangszereivel csendet varázsol
Az ország, melynek törvényei szerint vágyom élni
Nem e világból való

EZ EGY ILYEN HAJNAL

A sötét csendje ébresztett szelíden
harmat s harmónia ölelkezik
síkságok és domboldalak rejtekein
átélt és átaludt éjszakák tűnnek elő
parkok és zongorahangok
emlékekből felsejlenek
majd ismét elbóbiskol apró lángjuk

egy régen feledett
s most véletlenül megtalált teát kortyolgotok,
s táncra kelti gőzét a szellő
újra felfedezem az ízet,
a békés pirkadatnak néma szimfóniáját,
az ünneplés nélküli nyereséget

ez egy ilyen hajnal

titokban te is benne vagy

SZÁMÍTÓGÉPVERS

Elementettelek.
Nem tudlak eldobni.
Nem tudlak kitörölni.
Védett fájl vagy.

SZÉGYENTÉRKÉP

áthallom a falakon
olvasom a sorok között
mennyre reszketsz és félsz
ebben az idegen világban
kiabálja, üvölti tekinteted
tapintom karcolt bőrödön
mennyre árva vagy
ebben a kegyetlen kirakatban
egyetlen vágyam , hogy
kivezesselek innen
s átszeressük egymást
az ünnep tornácaira

KARNEVÁL

Karnevál van
Mindenki igyekszik jelmezbe rejteni szorongásait
Színes maszkok sodródna a tömegben
S én védtelen botladozom a kijárat felé
Miközben zokogva tépem le arcomról
Saját magamat ábrázoló álarcomat

AJÁNDÉKAINK

Gyermekek arcát
Csodálkozó bizalmat fürkésző szemeket
Mehalt levelek földre érését
Tavaszi lélegzetvételt
Gyertyalobbanás szomorú békéjét
Szavak nélküli szelídséget

tudnánk egymásnak ajándékozni,
ha nem félnénk egymástól.

17771

szómorzsák oázisaiban
tejszínhabbal karcolgatom a bölcsességet
miközben a létrán tavaszrobbanás rezonál szavaidra

kőtapéták rejtekhelyein
angyalokról tanúskodom
mialatt ezekben a percekben is konfigurálódok

így kérlek, még ne kapcsolj ki
és ne húzz ki
hiszen most is telepítődnek a frissítéseim

ez lesz a költészet napja
a biztostegnap és a lehető jövő összekacsint
s ilyenkor minden lehetséges

akár oroszlánokat is legyőzhet
még a tornából felmentett hangya is

ÚJRA

mindent szeretnék újra kezdeni
lámpást gyűjtani
homokba lépni , s futni , szaladni

szeretnék végre újra megszületni
gyászolni a sötétséget
megélni a teljességet

építenem kell
rombolás és romok nélkül
szárnyalnom kell
érkezés és elhagyás nélkül szétfolynom és megfeszülnöm kell

Tamások, Júdások, Pilátusok
titkos társasjátékot játszanak agyamban
s mindig én veszítek

meg kell rakni azt a tüzet
és nemcsak a meleg miatt
hanem azért is, hogy lássuk
mennyire ápolásra szorul betegségünk

egy üszkös parazsam még van
beledobom, s minden titok kiég belőle
elborzad ki rátekint
de a végén tiszta lesz majd
s felmelegít talán egy reszketőt

MINDENKI ÉS MINDEN

Mindenki törekeny, de mindenki világít
Mindenki fázik, de mindenki melegít
Mindenki fél, de mindenki vigasztal
Mindenki búcsúzik, de mindenki marasztal

És minden lépésnek és súrlódásnak
értelme és nyoma van
És minden kérdésnek és minden csendnek
titkos oka van
Ugyanaz az érintés ölel magához
és mar beléd sebeket
Ugyanaz a van és ugyanaz a nincs,
és mindkettő a szeretet

LEHETSÉGES

Tud táncolni a szem a láb helyett
Tapinthat a fül ujjak helyett
Leegyszerűsíthet a bőr minden tapasztalást
Megadhatod magad, ha nincs ott az ellenség

Átlátsz te rajtam
Megsemmisítesz, ha elkezdem szurkálni az eget
Lehetek templom nélkül papod
Lehetek képek nélkül vakod
Elköszönhetek a találkozásaink előtt
Kiálthatok segítségért, ha nincs semmi baj
Felfedhetek kimondatlan titkokat
Lehetek madár szárnyak nélkül is
Meg tudom ragadni az elillant pillanatokot
Tudok ártatlan lenni vádak nélkül is
Engedsz megsemmisülni mosolyban és könnyben

Leszögezve, mondd, maradhatok-e vándorod?

SZÍNHÁZ

Színház az egész világ
De elkallódtak a szövegek könyvek
Valaki másé lett a szerepem
Valaki más mondja a szövegem

Vajon hol az én helyem?
S a feloldás büntetés lesz
vagy netán kegyelem?

Kimondhatatlan szavakat
Láthatatlan falakat
Üres papírt gyűrögetek szüntelen

Nem tudom, mikor kell sírni
Mikor kell átkozni
Mikor kell hazudni
Lemondani
Szabadulni

FÉLELMETESEN MAI JELENSÉGVERS

Úgy tűnik, hogy nem kapják meg a küldeményeim
Olvasatlanul szennyeznek vissza soraim
Térerőm fogytán
Nincs csatlakozás
Minden érték megválaszolatlan
Nem vagyok elérhető

Mindenki csak hibaüzenetet kap
Lassan már nem tudok kit hozzáadni

A szépet, mit alkottam
Ismeretlen formátum – nem lehet megnyitni

0 Unread messages
Inbox empty

TOLVAJ

Elköltözöm tőled.
Kiraboltál.
Hogyan is alkotnék halhatatlant
egy halandó világban?
Nincs siker, nem is lehet.
Meghúzódnak az irkafirkák és a koszos
vasúti átjárók árnyékában.
Mennyországról álmodunk, s a poklot
bámuljuk reménykedve.
Otthontalan vagyok.
Már a Tíz parancsolatból is csak a rövidített
változat piacképes.
Kiraboltak.
De hova is költözzek?

IDEGEN FÖLDÖN

idegen földön csoda megérteni
saját zenéd szárnyalását
saját nyelved tisztaságát
saját lelked szabadságát
idegen földön csoda megérteni
mások világának titkait
mások lakattal zárt vágyait
mások meg nem értett álmait
idegen földön
ünnepe találkozni önmagaddal

NYÁRTÓL TAVASZIG

Nyárba markol az ősz
Őszbe vájja fagykarmait
a megszelídített fehér tenger,
elmosva színeit a napnak,
levélnek, emlékeknek, szerelemnek.

Csendes ez a tél.
Titkot rejt a hó.
Valaki jár-kelet a fák közt.
Tudom, hogy itt van.
Némán kiált, könnyei hópehelyek.
Arcomba vág a szél.
Nekem súg az Isten: „Ne félj!
Kivezetlek téged is!”

ömlesztett kétsorosok

MOST SEM ÍRNÉK MÁST AZOKRA A KÖTÁBLÁKRA! – ÜZENI AZ ÚR.

A fájdalmak Isten kilincsei.

ISTEN ENGEDTE KÖNNYEID MAJD MÁSOKAT TANÍTANAK NEVETNI.

Szeress, hogy megtanulj szeretni, és élj, hogy megtanulj élni.

ÚGY SZERETNÉK HOZZÁD ÉRNI, AHOGYAN AZ ÁRTATLANOK IMÁDKOZNAK.

A kíváncsiság nem elég a szeretethez. Áldozat és halál is kell hozzá!

A VILÁG ÁT VAN ÁZTATVA. VIGYÁZZ! KÖNNYEN ELSZAKADHAT!

kottafoszlányok és hanglemezek

ÁLOM

Néha a szürke félhomályban elmerengve
Szárnyakat képzelek hétköznapi emberekre
Így akármilyen szennyben és porfélhőben járok
Valóra vált álmaimban csak angyalokat látok

Felemelem kezeimet, megadom most magamat
Képzeletben könnyűszerrel rombolok le falakat
Szégyen, halál, bűn, gonoszság elpárolog hirtelen
Kívül lehet nagyon hideg, de forróság van idebent

Átneveznék minden utcát,
Parkokat és tereket
Kihámoznam önmagamból
Az elsorvasztott gyermeket
Elengedném, menjen bátran,
Győzze le a világot
Gyógyítson és simogasson,
Ültessen sok virágot

ALTATÓ

Aludj, te kis gyermek, soha nem vagy árva.
Szerető Istened küldött e világba.

Korlátokat nem, csak tiszta ösvényt kaptál:
Esélyt, eget, szárnyat – fedezd fel, hisz rád vár.

Most pihenj csak, gyűjts erőt, mindjárt itt a hajnal.
Holnap majd folytathatod harcod önmagaddal.

Értsd meg hát a tervem: bennem élhetsz bátran.
Álmaid és kincseid én már megtaláltam.

KERESEM

zenében a csendet
ünnepben a lelket
káoszban a rendet
tavaszban a telet

szüntelenül keresem

szoborban a képet
csúnyában a szépet
könnyekben a mézet
önmagamban téged

keresem szüntelenül

kuszaságban mintát
szurokszívben tisztát
játsszótéren hintát

szüntelenül

NEM VAGYOK SZÉP

Nem vagyok szép kívülről
Belülről meg nem láthatsz
Rám támadhatsz kívülről, de
Belülről meg nem bánthatsz
Szikes talaj vagyok kívülről
Nincs eke, mi felszánthat
Aranylakat fogva tart
Angyalkezek lezártak

OTT A CSEND A ZAJBAN

Ott a csend a zajban.
A tenger a patakban.
Van a kőben tánc is.
Gyomok között nárcisz.

ÉS KÖZÖSSÉG

újraélem és titkos széfbe rejtem
megérint és mégis elfelejtem
átölel és simogat
szembesít és tisztogat
minden új szó és pillanat
amelyben ott vagyok és te ott vagy

SZERELMES SZERETETBEN

Táncolunk a csendben
Egyedül vagyunk ketten
Ismert és ismeretlen
Szerelmes szeretetben

NEM KÉRDEZEK

megáldom az utat
hogy ne törjön el lábad
megáldom a mezőt
hol felépül majd házad

megcsókolom ajkad
mely világot hoz létre
felszántom a földed
hogy nyár jöjjön a télre

nem kérdezek többet
csak taníts meg csodálkozni

HŰSÉGVALLOMÁS

Ha mindenki magadra hagy teljesen
Lábnymodba surranok majd csendesen
Félelmeid átviszem a tengeren
Kételyföldre remény magját ültetem

Jóbarátod leszek idegen világban
Az ámen én leszek keserű fohászbán
Homályban fáklyalángod én leszek
Jégviharban teremtek majd meleget

Ha elindulsz, én veled megyek bárhova
Győztes harcban én leszek a harsona
Ha csatát vesztesz, megpihenhetsz karomon
Az ellened lőtt tüzes fegyvert elkapom

Enyém vagy, s én benned vagyok kedvesem
Gyengeséged, erősséged
Csúnyád, széped, félénkséged
Teljes szívből szeretem

DAL

Tudom, lesz majd egy nap,
ahol nem lesz már könny, ahol nem lesz fájdalom.
Lesz majd egy társ,
aki nem hagy el, aki folytatja dalom.

Lesz ott egy tó, egy út,
melyre mindig fény ragyog.
Ahol nem érzem azt, hogy emberek közt
egyedül vagyok.

Lesz ott egy fal,
ahol megtorpan majd minden gyűlölet.
Mozdulatlan tenger vár,
mely elrejti minden bűnömet.

És tudom, hogy lesz ott egy kéz,
amely nem engedhet el.
S a hegycsúcson majd kereszt áll,
melyben nincs szögeknek hely.

ISMERŐS DALLAM

Ismerős dallam kopogtat az ablakon
Meghajolnak rácsaim, azt jelzik:
itt lakom
De egyszer majd egy lombhullató
harsány tavaszon
Amikor érkezés és búcsúzás
egybekel a balkonon
Egészen biztosan némán és titokban
e világot majd itt hagyom
Az lesz az éjszakám s az lesz a hajnalom

CSÜCCS

Határ nélkül, vágyba zárva
Meztelenül némaságba
Felfeszülök, elgyengülök
Egy kis köre lecsücsülök. Csüccs.

Keresve a mértéket
Eljátszva a szerepeket
Szép álmokat agyonütök
Márványköre lecsücsülök. Csüccs.

Eltáncolom boldogságom
Boldogtalan táncmagányom
Fájó sebet bekötözök
Sírkövemre lecsücsülök. Csüccs.

GYERMEK KÉRDÉSEI

És a szárnyaink, ugye végig elkísérnek minket?

Nem ázik el a szívem, ha befelésírok?

A FOLYÓ IMÁDSÁGA

Szeretnék
medrembe
szilárdulva
hőmpölyögni.

EGYSÉG

Az egység eszköze a csend.
Hallgatni lehet együtt.
Beszélni nem.

TÁNCOS TÖRVÉNYEK

A táncos legnagyobb ellensége a talaj,
mely visszafogja szárnyait és bilincsbe forrasztja repülését .

A táncos legnagyobb támasza a talaj,
ahova mindig megérkezhet , ahonnan mindig lehet egy másikat ugrani.

BÖLCSESSÉG

A harcost, aki oroszlánokkal vívott győztesen,
hazafelé nyulakkal játszott küzdelem
gyengíti sebezhetővé.

KORCS GYÖNYÖR

Korcs gyönyör a kényelem
Láncolt szabadság a vágy
Szememben reszket a félelem
Virágot ültessek vagy fát?

A KÖLTÉSZET LÉNYEGE

A költészet lényege a mese
A mese lényege a képzelet
A képzelet lényege a vágy
A vágy lényege te vagy

HOZZÁD ÉS BENNED

Aranyat szórtam a földre
Fákról szaggattam ezüstöt
Hegedűszó tépte húsomat
Üres szavak vádoltak
És én csak Hozzád tudtam menekülni.

MAHOLNAP

Tegnap beszéltem a holnappal. Egyfolytában nosztalgizáltam.
Tegnap a jövővel beszélgettem. Azt üzentem, hogy ne féljek a mától!

BÉKE ÜNNEP

Száz meg száz hétköznap után
megkeresem a poros dobozokat
s gondosan elhelyezem mécseseim a fal mellett.
Gyertyát gyújtok. Ünnepre hívom a csendet.

Szegény vagyok.
Kongó üres templom. Ünnepre váró hűvös szentély.

Viasz olvad s csöppen könyöklő padokra
csellóhúrok sikoltanak
néma falak bekebelezik a titkokat.

Szélcsend és békesség kér bebocsátást
Remegve nyitom meg a rézkaput.

Gyere be, virágszirom.
Gyere be, hajnali pára.
Gyere be, esthomály.
Gyere be, gyermekszuszogás.

ADVENT NEKÜNK, OSTOBÁKNAK

Az első gyertya – tompítja a fájdalmunk
A második lobbanás – legyőzi a félelmünk
A harmadik láng – átmelegít reménységgel
A megváltó alázatosan indulni készül a Földre.
Közénk. Értünk.
A negyedik fénytítok – teremt, átalakít,
megsemmisít és felemel
S észrevétlenül megszületik bennünk is a csoda

... és itt már nincs rénszarvas,
nincs égősor, nincs árcédula

... és egyébként is teljesen lényegtelen,
hogy mindezekről mi hogyan oktalankodunk

Krisztus e világba jön.
Kezdet. Vég.
Újra. Megint.
Még mindig.
Csoda.

Az okosnak hitt telefonjainkat nyugodtan kikapcsolhatjuk.

FAGYOS ÉJSZAKÁBAN

Koszorú zöld sínvagonban
Fagyos éjszakában
Reszketve szemlélem
hazavezető ösvényem utastársait:
Szerzetesek, utcalányok, angyalok és gnómok
Maguk elé bámulva lihegnek összefirkált ablakokra.
Velem szemben megváltószemű vándor mosolyog:
– Hazáig kísérlek majd, ne félj...
– suttogja szelíden,
S annyira valószínűtlennek tűnik mindez
ebben az örök decemberben ...

KARÁCSONY VAN

Amikor a gyermekből eltűnik a gonoszság
S lant illat keveredik fenyőénekekkel
Kandalló és hóesés verseng figyelmünkért
Ártatlanság hull némán a világra

Karácsony van
Kutatunk a nagy titkokban
Álmok, illúziók
Csend, béke és dicsőség
S nem tudni, kinek milyen ajándékot rejt még az est
Amikor a gyermekekből eltűnik a felnőtt
Gyertyahang és csengőláng táncha perdül
Álom és ígéret tölti meg párnánk
Szeretet születik a tisztaságból

MINDEN TELET MEGÜNNEPLÜNK

januárból május lett
gyermekhitből felnőtt lett
igazságból ferdítés lett
tisztaságból szürkeség lett
minden tavasz csalódás
újat ígér s régit mutat
de vissza lehet fordítani a rügyeket
mert van egy szent és tiszta üzenet:
az óceán táplálja a forrást
a mozdulatlan mozgatja a mozgást
a szélcsendből vihar lesz
a durvából szelíd lesz
a hazugból igaz lesz
a koszosból fehér lesz
minden telet megünneplünk.
Örökre.

ESTI ÓRA ÚJJÁSZÜLETVE

Esti szellő és hárfadallam festi az eget színesre
Szelíden simogat és elaltat a hold
Kint egyre sötétebb és ijesztőbb
Bent egyre nyugodtabb és világosabb lesz minden

Ma este mindenki megbékélhet mindenkivel
Minden arc csak nevetésre képes
Elfelejtjük átkaink
nincs szavunk a neheztelésre

Minden kéz védelembe öleli törékeny testünk
A csendet is el tudnánk most mesélni
Kíváncsi gyermekeknek

Mondataink hidakat építenek
Virágok nőnek némán s nem vágja le őket senki

Nincs kérdés, nincs kétely, nincs idő
A tundrán ma egyetlen állatka sem lesz áldozat

Tánc, sóhaj, szerelem, kacaj és tangó
Hiányok és félelmek simulnak levelek susogásába

Ma nem öregedtünk egy picit sem.

ELSŐ KARÁCSONY

Ma valami különleges füst száll a rózsából
Ma az alkony titkot rejteget
Ma forrong a jég és megfagy a tűz

Ma be fog teljesülni az ígéret
Ma szétszakad a Menny, lezuhan a kincs
Ma sebet kap a bűn, és van lesz a nincs
Ma zenét nemz a csend

Ma elnémul a tó, megnyílik a könyv
Ma megszűnik a láz, megszületik a könny
Ma felborul a ritmus, megremeg a hegy

Ma elnémul a szó, ma nem hullik a hó
Ma eltörnek a rácsok, ma jászolsírnál állok
Ítéletben, vádak között, eltűnnek az átkok
Szögek között szalmaszíkla, új életet látok.

TÉRKÉPPEL A KEZEMBEN

Betűim elsüllyednek a puha papíron
Megtaláltam, mégis kutatom a Titkot
Térképpel kezemben tévelygek vissza
A hideg betlehem-i mítoszéjszakába

De miért halk az angyalének?
Miért mennek másfelé a pásztorok?
Apró gyertyáim óriás árnyékában
Katedrálisok ünneplik a semmit.
S az igazi gyermek
Már a Golgotára készül.

A FELTÁMADÁS ELŐTTI NAP

Lándzsa karcot igazságot
Véka alatt lámpás pislán utolsót
Gonosztevők csúfolódnak
Ecetet öntenek tiszta forrásba
Újra Istent ölnek a Koponyahegyen

Sötétbe süppednek saruink
Szégyenünk sürget sikátorok felé
Sietnünk kell
Lopódzva érkezik az ünnep
Még az Istentisztelet előtt oda kell érnünk
Hogy rendbe hozzuk a templomfüggőnyt

Mi tettük őt gyolcsba
Penészes sírboltba
S e történelem egyetlen szombatján
Gyilkosok imádkoznak
Mégfeszített Istenükhöz

De nem jöhet válasz.

szembejövő sorok

Szerelmes vagyok a mennyországba. Tudom, hisz a pokolból jövök.

AZ EGET KARCOLGATJÁK A CSÚSZÓMÁSZÓK.

Szemetekből Isten sugárzik.

MUSTÁRMAGMENNYORSZÁG

Sikerem a sikertelenség százszorszépe.

ISTENT NEM LEHET FÉLVÁLLRÓL VENNI. EGYSZERŰEN NEM BÍROD EL.

Közös élményeinket nem egyszerre éljük át.

MEGSEBEZLEK – ÚGY SZERETLEK.

A betonból is fakadhat zuhatag, ha elég ereje van a víznek.

HARCBAN HULLT EL LÉTEM, S MÉGIS GYŐZVE ÉLEM.

MESSZE VAGY, ISTEN

Messze vagy, Isten
Vagy csak más nyelvet beszélünk?
Gyermekeként, de ráncos kezekkel
Elkeseredetten tördelem járókám rácsait
Sírok, s magam sem tudom,
Mire van jobban szükségem
Hogy karjaidba végy?
Hogy megetess?
Hogy tisztába tégy?
Még nem tanultam meg beszélni
Érted a gügyögésem?

ŐSZI ÉNEK

Keresztvergődésed szögeiben
átmelegít szereteted,
de megrémiszt saját kegyetlenségünk.

Vízen járó lábnyomaidban
elsüllyednek rossz döntéseink,
megtisztulnak hibáink,
de hullámokat tör saját hitetlenségünk.

Jászolágyad alázatában
megszégyeníti egyszerűséged,
de elszomorít saját oktalanságunk.

Csendcsodád,
békeburkod,
szeretetszíved,
tisztaságtitkod
add rám újra,
Öltöztess fel,
mert átfagytak ujjaim.

S ahogy nézem,
igencsak közeledik ismét a tél.

TITKOS TALÁLKOZÁSOK

ma láttam a szemeid
tegnap tapintottam a homlokod

ma kisgyermek voltál
tegnap szomorú aggastyán

ma hallottam a hangod
tegnap lábnyomodba léptem

ma megtépzott ágon ültél
tegnap folyóparton ünnepeltük az ősz

ma ott voltál a felhőkön
tegnap a felhőtlen égen

ma féltő anyai kéz simogatása vagy
tegnap nesztelen levelek kergetőzése

Mennyire szeretlek felismerni!

BAMBÁN BÁMULOM BOKRAID

Bambán bámulom bokraid
Elgyengültem
De mégis most lettem erős
A csended megsemmisítette a zajt
Valahol mindig is sejtettem
Hogy az igazság nagyon egyszerű kell, hogy legyen

Megsemmisülve, de elindulok
Átszögezve, de biztonságban
A hegyek párkányára ültetsz
S együtt nézzük
Hogy nesztelenül nőnek virágaid

Minden hídon átlépünk
Bukfencezünk a tengerparton
Sosem mertem kimondani
Mert csonkává török fogaim a szót:
Szeretlek

LEFESTENÉLEK

Lefesténélek, de nincs olyan szín
Kifaragnálak, de eltörne a vésőm
Eltáncolnálak, de vérezne a lábam
Elmondanálak, de hazudnának a szavak
Ködbe, márványba, hangforrásba rejtőztél
S engem csak lépteim kopogása kísér koporsómba
Így üres a vásznam, durvák a köveim
Tétova topogásom komikus száanalom csupán
Megkonduló némaságom elenyészve szertefoszlott
Egyetlen esélyem maradt: megérinthelek.

A SZÁZEZREDEK

Vadászom, de én vagyok a csapda foglya
Repülök, ám szárnyaim ólomlánc fogja
Zörgetem az ajtót
Öklöm véres a kopogtatástól
Mustármag hitem,
mint fuldokló a legapróbb deszkaroncsba,
kapaszkodik a levetett golgotai gyolcsba
És megint megérintem ruhád szegélyét
Hátha, immáron,
talán százezredszerre is,
tényleg meg tudsz gyógyítani

CSAK TE

Téli csodában járni
Hazugot igaznak találni
Füillatban elrejtőzni
Csak Te tudsz Istenem

Tisztaságba menekíteni
Könnycseppeket elfeledtetni
Barátként el nem hagyni
Csak Te tudsz

Álomszirmokat nevelni
Sötétben fényt gyűjtani
Fagyban parazsat simogatni
Csak Te

Háborúban mégis énekelni
Gyűlöletben mégis szeretni
Szikes szívben gyökeret ültetni

Pillanatban örökkévalót élni
Tövisek közt mégsem félni
Lángolni de el nem égni
Csak Te tudsz

Bűnt csak porba írni
Elmenni és visszatérni
Gyöngédségben átölelni
Egyedül
Csak Te tudsz Istenem

BOCSÁSS MEG, ISTENEM

Bocsáss meg, Istenem
könnyeket görgetek eléd
az éjjel belém mart a gondolat
nem tudott felnőni gyermeked
apró kis trükkjeiben
komoly bújócskákban
meg nem festett képei közt megrekedt

nem tud ölelni – inkább ölelésre vágyik
védeni erőtlen – most is védelemre vágyik
nem teremtett otthont – puha ágyra vágyik
oltalomért bőjtől – szeretetre vágyik

Bocsáss meg, Istenem
Nem tudom uralmam alá hajtani Földedet
Bocsáss meg,
nem is akarom ...

TITKAIVAL KÖRTÁNCBA HÍV A HAJNAL

Titkaival körtáncba hív a hajnal.
Porszemekbe rejti üzenetét a születés.
Fáradhatatlanul újra kopogtat,
S hömpölyögve tódul belém az Élet.

Istenem!
Ma reggel mozdulatlanul körbejártad a szobám.
Mellém ültél.
Patakok vidámságát, folyók békeességét,
Esők könnyeit, tengerek hatalmát adtad.
Egy kicsit mintha bújócskáztunk is volna.
Hallgattunk és beszélgettünk.
Nem féltünk, nem fáztunk, mert tudtuk:
Ma mindketten közelebb ültünk le egymás mellé.
Gyere el holnap is! Várni foglak.

SOHA, SOSEM, SOHASEM

délről észak felé
nyugatról kereszt felé
enyészetből életbe
hervadásból kikeletre
esőcseppekkel átitatva
márványcsodává faragva
oltalmaddal átkarolva közeledem feléd
Tőled, Miattad, Hozzád

soha, sosem, sohasem
hagytál önmagamra
soha, sosem, sohasem

szíromharmóniád
lassan felnöveszti bennem
legtitokzatosabban féltett virágaid
melyek nem hervadnak el
soha, sosem, sohasem

MÉG MINDIG NEM TUDJUK , KI IS VAGY

még mindig nem tudjuk, ki is vagy
ettünk a kenyérből
némán bámultuk csodáid
voltunk bölcsek és balgák
papok és pásztorok
péterek és tamások

pedig billegett csónakunk a megdorgált tengeren
voltunk első és utolsó is
nyelvünk bilincseit is szétzúztad
mégsem tudjuk, ki vagy valójában

... és csak megyünk az úton
társakkal, akik évek óta próbálnak követni
de még csak fel sem ismerünk

születünk, majd gyászolunk
ébredünk és álmodunk
rombolunk és alkotunk
butuskán s örülten játszunk csupán,
de hogy igazán ki vagy te – nem tudjuk még

TALÁLT TÁRGYAK ORSZÁGA

Elhagytam a szavakat
és te hangtalanul szóltál hozzám
Eldobtam a vésőt
és szélből faragtál szobrot nekem
Elszakadt ruhám és kabátom
te napfénybe öltöztettél
Világok süllyedtek zátonyokká
de kézmeleged hazáig simogatta lépteim
Ma már bármikor nyitva áll a kapu
melyet gyémántoroszlánok őriznek bátran
Hangtündérek hívnak
beléphetek, leülhetek
belélegzem a békesség bíborillatát
Közelebb hozzád
csillagok csoszognak
csillogócsúrjeidbe
Közelebb hozzád
Távolabb magamtól
megtaláltságom mámorában
örömtányérokból együtt lakomázunk

VELED

amikor minden ígéret megkopott már
amikor a hideg is éget
akkor is veled leszek
lehet, hogy nem érzed
biztos, hogy nem érted

van gondolat, amit nem lehet jól időzíteni
van mélység és magasság, amely közt
még sincs távolság
lehet, hogy nem érzed
biztos, hogy nem érted
de ott is veled leszek

van éjféli napfény
lehet, hogy nem érzed
van májusi hóvihár
biztos, hogy nem érted
elég, ha tudod: Veled vagyok

AMIKOR ÚJ HÁZBA KÖLTÖZÖL

amikor új házba költözöl
takarítsd ki felejtéssel
mosd fel figyelmességgel
fessd át falait a megszentelt
hazatalálás illatával
védd sarkait türelem takarókkal
tégy apró falatokat a betérőknek
tedd a kályhád a legnagyobb szoba közepére
díszítsd fel szeretettel
lakd be békességgel
tárd ki ablakait

egyedül a gonoszságot zárd ki

MOST ÉN IS ELMONDOK NEKED VALAMIT

az itteni még nem a szent föld
de felmentem, mert nem is próbál az lenni
kirakatban függnek szabályai e rendszertelenségnek

óvatosan pengesd a húrokat
itt más dalokra mulatnak a mulatók
ha évidőt adnál, te csak pillanatpercekre kellenél
ha bárkát építesz majd, a menekülést is
reklámoznod kellene

különben marad mindenki
a Víziparkban lubickolni
ha nem vigyázol, akkor mindenki fájdalmát
rád égeti a gonosz Egyenlítő
most csak a helyed, pénzed
talán néha a tested kell
igazi valód érdektelen csomag,
melyet jobb, ha ki sem bontasz
fájdalmad nem hat meg senkit,
csak, kinek hasznót hozhat

itt ritkás árnyékban fulladozik az önzetlenség
itt zajként definiálják a léleksuttogást
ez még nem a szent föld, de ne szomorkodj
csak kérlek, hogy óvatosan pengesd a húrokat

HIDEGBEN SZÜLETIK A HARMÓNIA

a hidegben születik a harmónia
a jég magában hordozza az olvadást
a sivatag forrást rejteget
a bölcsességben ott lakik az ostobaság
az ostobaságban ott lakik a bölcsesség
a háború a békéről álmodik
a zajban a csend reszel zörejeket
a templomban ott bujkál az ördög

a zár azonban nyitható
a köveket össze lehet törni
a súlyokat el lehet dobni
a sebeket be lehet kötözni

EGYÜTT

Válladra hajtom gyermektitkaim
Betakarlak ártatlan kérdésekkel
Betakarsz igaz és szép válaszokkal
Rád bízom félelmeim és szárnyaim
Együtt számoljuk szuszogásaink
Köszönöm, hogy felülről láthatom a felhőket
Mindennél jobb, ha egymásban élünk
Közös gyémántcsoda mindenünk

MICSODA GAZDAGSÁG

lapok a kézben
zene a fülben
fény a szemben
szandál a lábon
csomag a háton
ritmus a szívben
szavak a szájban
álmok az agyban

micsoda gazdagság

A NAGYSÁG ELTÖRPÜL

A nagyság eltörpül,
a szükség és a vágy keveredik
harcol az önző és a szelíd
Kételyeid darabjaira törik szét a szívárványt
És az első kérdés erejével tombol benned a „Miért?”
És mögötted,
ledöntött oltárok árnyékában
újra életre kelt áldozatok marnak beléd
És most nagyon távoli még a szó is,
kegyelem, reménység, bizalom.

A Menny másik oldalán azonban
milliók szorgoskodnak azért,
hogy holnap,
valamilyen apró ragyogásból,
emberi és isteni érintésből, egy
ottfelajtott ajándékból megértsd;
Semmit nem tudsz tenni,
semmi nem történhet veled,
ami miatt kevésbé szeretne téged az Isten.

EGYSZER LESZ OLYAN VERS

Egyszer lesz olyan vers
melyben hirtelen elfogynak a szavak,
szóközök és betűk
lesz olyan vers,
amelyben az átkok áldássá lényegülnek
ahol minden gyom s hulladék gyémánttá nemesül
minden tisztaság illatba fordul
minden szándék szelíd szeretetet szül

addig csak zsenyéket borítunk egymásra
de titokban, legbelül már pengnek a húrok
ébrednek a szendergő szimfóniák
születnek a sorok

készül már az a vers
eddig soha nem hallott szavakból,
szóközökből és betűkből

ma már titokban hallottam egy csendnyit belőle

Tornay András, Budapest, 2015

ISBN 978 - 963 - 12 - 2479 - 5

Tipográfiai tervezés, nyomdai előkészítés, borító: Vass Tímea

Borítófotók: Nehézy László

Nyomdai munkák: Conint Print Kft.

www.tornayandras.hu

www.facebook.com/tornayandrasversei